

val nincs kapcsolata, mert ilyen kapcsolat csakis az olvasás személyi nyilvántartása alapján lenne lehetséges. Nemcsak a könyvek nyilvántartása nem megfelelő, hanem maguk a könyvek is rendezetlenek. Szükséges legalább a könyveknek a legfontosabb csoportok szerinti szétválasztása, mert így csoportosítás nélkül bizony a könyvek között még a könyvtáros is nehezen tud tájékozódni.

A hibák kijavítása egyik alapvető feltétele a jó munkának

Az építkezéseken könyv van már szép számmal és a további fejlődés lehetősége is biztosítva van. Az olvasók részéről az érdeklődés megvan, sőt állandóan fokozódik. Nagy eredmény, hogy a könyv már eljut azokhoz is, akik még eddig soha nem olvastak. Az építkezéseken óriási lehetőség az, hogy az olvasáshoz szükséges idő is megvan. A könyvtárosok között igen alkalmas elvtársakat találunk, és ahol nem megfelelő a könyvtáros, ott is megvan a lehetőség kicserélésére. A könyvtárak azonban még nem nyújtanak céltudatosan elég segítséget a dolgozók ideológiai neveléséhez, a szakmájukhoz vágó gyártási technika elsajátításához. Nem segítik eléggé a klerikális reakció elleni harcot (ez utóbbi abban nyilvánul meg, hogy a természettudományos könyveknek jóformán nincs is propagandájuk).

Hiányzik a segítség a helyi pártszervezetek, szakszervezetek és tanácsok részéről. A helyi pártszervezetek, szakszervezetek még nem ismerték fel annak jelentőségét, hogy a könyv a legjobb segítőtárs a munkában és az ellenség elleni harcban. Ez a felnemiserés az alapja annak, hogy nem veszik igénybe a könyvtárak segítségét, az üzemek gazdasági és politikai feladatainak megoldásához. A hibák kijavításához és a további feladatok végrehajtásához szükséges, hogy könyvtárosaink tudatában legyenek annak, hogy a könyvtármunkának éles fegyvernek kell lennie abban a harcban, amelyről Lenin elvtárs írt. Szükséges a proletárdiktatúra talaján hosszadalmas harcokban átnevelni magukat a proletárokat is, akik a kispolgári előítéletektől nem egyszerre szabadulnak meg, nem csodával, nem a szűzanya parancsára, nem valami jelszó, határozat, dekrétum parancsára, hanem a kispolgári tömegbefolyás ellen folytatott fáradtságos tömegharc révén.

KONDOR ISTVÁNNE

A karácsondi népkönyvtárról

Dél előtt fél 11 lehetett, amikor a vonat élesen fűtventve megállt a karácsondi állomáson. A langyos tavaszi szellő kellemes földszagot árasztott. Az útmentén a földeken itt-ott zöldel már a vetés.

Amikor a faluvégi útelágazáshoz értünk, megláttunk a villanyoszlopon egy táblát, amelyről messziről ezt a felírást olvastuk: »Népkönyvtár a kultúrotthonban, könyvkölcsönzés minden vasárnap 9—12-ig.«

Beértünk a faluba. Az egyik udvarból hangosan ránköszöntött egy 40 év körüli parasztasszony. Megkérdeztük tőle, merre van a könyvtár, ki a könyvtáros. »Dán Gyula az, a tanító. Ott lakik a Fő-utcán, az iskolával szemben« — mondotta.

A Tanácsháza előtt a villanyoszlopon újból talákoztunk az ismerős táblával. A tábla alatt egy kis színes plakát. Gyerekek nézme látszott rajta. Elolvastuk: »Meg-

hívó a Nyikolajeva: *Aratás* c. könyvének anketjára.« Míg nagy kerülővel elérkeztünk a kultúrotthonig, 23 hasonló kis meghívóval talákoztunk: a földművesszövetkezet kirakatában, a borbély ablakában, a pékműhely ajtaján, a Tanácsháza falán és még más helyen.

A kultúrotthon homlokzatán egy táblát láttunk: *Ady-kultúrotthon* felírással. Alatta a következő mondat: »*Szeresd a könyvet, mert tanít, szórakoztat, nevel.*« A felírást úgy szerkesztették meg, hogy 4 villanykörtét helyeztek el mögötte. Esténként ki-világítják a jelmondatot.

Bent a könyvtárban már javában folyik a kölcsönzés. A könyvtárosnak két aktíva is segít. Hárman szorgoskodnak 3 asztalnál. A három asztal fölött drótra fűzött három karton lóg, amelyen számok jelzik, hogy az olvasók melyik asztalnál kölcsön-

nözhetnek. Az első asztalnál az 1—150-es, a másikonál 151—350-es, a harmadiknál 351—510-es olvasók kölcsönöznek. Az asztalokon külön fadobozban vannak a törzslapok növekvő számsorrendben. »Ezt azért kellett így megoldani, mert mindig nagy tolongás volt, egy-egy alkalommal 70—80 kölcsönző jön. Egyedül nem tudtam már elvégezni a munkát, hát megszerveztem aktívának a feleségemet. Az általános iskolás gyerekek állandóan segítenek. Kitüntetés számukra, ha eljöhettek« — mondotta a könyvtáros.

Míg a könyvtáros az olvasókkal beszélgetett és a gyerekeket csendre intette, körülnéztünk a könyvtárhelyiségben. Az ajtóval szemben a falon ezt olvassuk: »A műveltségre szükségünk van, mint a levegőre.« A jelmondat alatt Lenin, Sztálin és Rákosi elvtársak képei. A képek mellett kis virágtartókon muskátli és zöld futóka. A fehér csipketerítővel letakart asztalon kis néprádió, ezen is hab-fehér terítő. Erre helyezték a könyvtár büszkeségét, az egri körzeti könyvtár vándorzászlaját. Itt láttuk meg a *Könyvbarát* két utolsó számát is.

A falon köröskörül kis dróttal átfűzött gyűrűn folyóiratok függnek. A színes faliújságon az olvasók véleménye a könyvekről. A sarokban egy kis állványon fizikai kísérleti eszközök vannak, mellette ez a felírás: »Az elektrotechnikai szakkönyvekből olvasottak alapján készítettük el a kiállított fizikai szereket.« A gyerekek idese-reglettek. Magyarázták, ki csinálta ezt, ki amazt a fizikai eszközt.

Közben odajött László Ferenc elvtárs, az elektrotechnikai szakkör vezetője: »Szeretik a gyerekek az elektromos szakkönyveket, csak az a baj, hogy kevés van belőlük. A multikori szakköri foglalkozáson komolyan zavarba hoztak a gyerekek. Magyarázat közben felszólaltak, hogy az elektromossággal foglalkozó kis könyvekből ők másképpen olvasták. Gyorsan elolvastam a könyvet. én is« — mondotta.

Karácsonyi Ferencné! megkérdeztük, szeret-e olvasni? »Azelőtt nem szoktam volt olvasni. A férjem hozott mindig könyvet a könyvtárból. Felolvasott belőlük egy-két oldalt. Tetszett. Aztán én is eljöttem a könyvtárba. Most már én is viszek könyvet. Azelőtt mindig hallgattam az MNDSZ gyűlésen, mióta olvasok már hozzá is szövegek az előadáshoz. Okosabb lesz az ember. Ajánlom, hogy az asszonyok a sok szomszédolás helyett inkább olvassanak.

Lassan lejárt a kölcsönzési idő. Az olvasók elszedték. Néhányan még a folyóiratokat lapozgatták. Egy-két gyerek meg a fizikai szerek között babrált.

A könyvtáros leült, bizony elfáradt a három óra alatt. »Decemberben végeztem el a 6 napos könyvtárostanfolyamot. A tan-

jolyamon megtanultam a könyvtár kezelését, meg azt is, milyennek kell lennie a jó könyvtárosnak. Amikor decemberben átvettem a könyvtárat, 16 olvasó volt mindössze. Először a könyvtárat hoztuk rendbe. A tanács is segítségünkre volt ebben. Kimeszeltette a helyiséget. Az MNDSZ, DISZ meg az úttörők dekorációs csoportjával kidíszítettük a termet. Ezután kezdük meg az olvasók szervezését.

Tanácsstag vagyok magam is. A tanácsüléseken mindig beszéltem a könyvtárunkról. Még vittem is néhány könyvet és ott kikölcsönöztem. A Szülők Iskoláján felhívtam a szülők figyelmét a könyvtárra. Ide is vittem könyveket. A szülők el is vitték magukkal haza.

Amikor családlátogatás volt, megint becsomagoltam a táskába a könyveket, beszélgetés közben aztán lassan előszedegyletem és megmondtam, mikor kell visszahozniok. Így nőtt lassan az olvasók tábora.

A gyerekek meg egyenesen rajonganak a könyvekért. A multkor: »Egy téli estém« címmel dolgozatot írtam velük. Erdemes lenne ezeket a dolgozatokat elolvasni, olyan szépen írtak a könyvekről. Megírták, hogy esténként olvasnak otthon.

Április 4-i felajánlásnak számított a jobb tanulmányi eredmény elérése mellett a könyvolvasás is.«

— Mennyi most az olvasók száma? — kérdeztük. »Most 501. Februárban 946 kölcsönzés volt, decemberben még csak 482. Márciusban biztosan eléri az ezret. Pedig még 4000 lakója sincs a községnek. Rákosi elvtárs születésnapja tiszteletére rendezett könyvkiállítás után 9 új olvasóval gyarapodott olvasóink tábora.

Boldog vagyok, hogy munkánk nyomán ilyen eredmények születtek. December elején még nem beszélhettünk olvasómozgalomról. Szemünk előtt, saját munkánk nyomán szélesedett ilyenne.

Nagyon szeretem a könyveket, sokat olvasok magam is, pedig tanári szakvizsgára készülök oroszból. Nagyon szép a könyvtári munka. Sok türelemre és odaadásra van szükség, ugyanúgy, mint az iskolában. Csak néha a feleségem zúgolódik, hogy a házból elhordom a kézimunkákat, meg sokat vagyok a könyvtárban« — jegyezte meg és elmosolyodott.

Szeme csillogott, amikor elbúcsúztunk és további jó munkát kívántunk neki.

Dán Gyula szívvel-lélekkel végzi a könyvtármunkát. Sok, nagyon sok ilyen könyvtárosra van szükség.

NAGY SAROLTA

(Mult számunkban közöltük Dán Gyula karácsondi népkönyvtáros levelét. Most munkatársunk számol be Karácsondon tett látogatása alapján az ottani könyvtárban tapasztaltokról. — Szerk.)